

Dintre studenții Institutului, distribuții în spectacol, se remarcă îndeosebi Carmen Galin în rolul tinerei Daniela. Luciditatea copilărească, puritatea dublată de neliniștea clăturii drumului în viață s-au îmbinat armonios în jocul interpreti, care a reușit o prezentă reală, în ciuda unui text adesea livresc, mai ales în scena „seducerii” fetei de către junele Vlăsceanu (Ovidiu Moldovan). De altminteri, cu excepția primului tablou (scena Vlăsceanu-tatăl și fiul, unde Ovidiu Moldovan a susținut simpatice și inteligent dialogul cu George Constantin), rolurile tinerilor constituie partea mai slabă a piesei, Sorin Vlăsceanu pierzându-se pînă la final aproape complet.

Regional Ion Cojar înscrie, cu *Simple coincidențe*, încă un succes cu o lucrare originală contemporană. În scenografia construită fluent de Adriana Leonescu (tecerile de la un tablou la altul se fac pe nesimțite, ceea ce duce la o deplină continuitate a acțiunii). Cojar a pus în valoare întreaga bogăție de idei a piesei, realizând un spectacol dens, emoționant, pătruns de viață și adevăr. Deși a căutat „să dispară” în spațiile interpretilor, se simte tot timpul munca solidă a regizorului, în coeziunea, ritmul, grația dramatică a echipei, care poartă amprenta calității, nu o dată verificată, a Teatrului Mic.

***

Am văzut lucrarea lui Paul Everac și în interpretarea Teatrului de Stat din Timișoara (direcția de scenă, Constantin Anatoil). E un spectacol de tinută, marcat de o atmosferă mai cerebrală, nu numai regional, dar și prin faptul că Anatoil deține și principalul rol al piesei. Emil Vlăsceanu al său e gândit pe o linie deosebită și compus cu talent, dar mai liniar, își trăiește mai puțin drama, preocupat în principal de problema relațiilor dintre părinți și copii, pe care o urmărește însă oarecum distanțat, ca un pedagog atent. Poate că această distanță față de propriul său rol vine și din faptul că, punînd piesa în scenă, a căutat să asigure omogenitatea ansamblului, claritatea ideilor principale, ceea ce a și reușit. Foarte pitoresc e Dănilă Coman al lui Ștefan Iordanescu. În duetul său verbal cu Vlăsceanu, artistul timișorean lasă pe al doilea plan supușa de el intervenție a părintelui în favoarea fiului. Prin jocul său, Ștefan Iordanescu lasă să se întrevadă că Dănilă Coman nu e un înfrînt, ci, în ciuda problemelor sale personale, a ratării, continuă să se bată pentru o etică superioară. Dora Chertes, o actriță în vădită creștere, interpretează rolul tinerei Daniela, imprimîndu-i puritatea cerută de text, dar și o prea accentuată notă de timiditate. Ovidiu Moldovan (identitatea de nume cu interpretul bucureșten e o „simplă coincidență”) e simpatice și șmecher (poate mai mult decît cere textul), și poate de aceea uzînd de unele efecte ieftine.

Tinerescă, proaspătă ca viziune, scenografia Emiliei Jivanov.

Garofița Bejan (Teodora Vlăsceanu), Ricardo Colberti (Gheorghe Buzura), Greta Ianou (Cecilia Epure), Gheorghe Stoian (Mos Florică Predoiu), Viorel Hiescu (Văclă Miculescu), Gabriela Marinescu (Mia Caraman) își aduc contribuția la una din buncele reprezentări ale stagiunii timișorene, stagiune care se bucură pe drept cuvînt de aprecierea publicului și a criticii.

Traian Șelmaru

TEATRUL „ION CREANGĂ”

BUNĂ DIMINEAȚA, MÎINE!

O adolescență voioasă, dar și reflexivă, plină de energie, dar nu risipind-o minor, ci îndreptînd-o spre înalte țeluri, o adolescență care-și trăiește vîrsta entuziasă, începînd să-și discarnă și să-și măsoare răspunderile, aceasta este imaginea tomică ce ne rămîne după ce am văzut piesa Emiliei Găldărașu și Nataliei Gheorghiu, *Bună dimineața, mîine!*, montată de un teatru care-și propune să prezinte tocmai asemenea lucrări despre și pentru tineret.

Era normal să ne așteptăm la o piesă cu eșafuzii lirice, cu dragoste, cu plături mărețe făurite de cei care abia intră în viață și privesc încrezători viitorul: *Bună dimineața, mîine!* răsună ca un salut optimist al unor generații ce-și pot realiza visurile și fericirea. Dar lucrul cel mai interesant mi se pare a fi simburile de demnitate și răspundere lucidă, pe care îl simțim crescînd în tinerii eroi ai piesei, deși dramaturgic sînt reduși la niște schițe ce nu aprofundează procesele sufletesti, revelante, probabil dacă autoarele ar fi știut să ni le comunice mai bine prin dialog. În text există destule situații capabile să genereze, print-o atenție aprofundare, mai mult dramatism și conotații etice mai ferme. Desigur, lipsa de experiență a autoarelor le-a limitat reușita. Altfel, eroii au suficiente date latente care să ne întretîină interesul și, în plus, dețin candoarea și puritatea curcioroare a vîrstei. Despre Daria, fata mîndră a Deltel, care înfruntă și-și domolește pe pescarii îndrăgostiți, apoi ea însăși este cuprinsă de dragoste pentru un tînr ce nu o merită; Daria, care va fi părăsită (poate pentru totdeauna — nu e clar) și va de-

Magda Popovici (Daria)

* Regia: N. Al. Toseanu. Scenografia: Ștefan Hăblinski. Distribuția: Sandina Ștas și Natalia Lefescu (Varvara); Magda Popovici (Daria); Nicolae Simion (Oktaviano); Georgeta Prada (Ștefana); Ștefan Cantacuzino (Dan); Gh. Gîmă (Semion); N. Spulbercă (Anton); Ion Gh. Arzudeanu (Costea); Lucrea Bălișiu (Virginia); Alexandrina Hăile (Oxana); Mircea Mănușescu (Măria); Tatiana Tîrbureț (Valeria); Gr. Popescu (Mircea); Marius Roșu (Gela); Fran. Teodorescu (Grigore); I. Măstăceni (Mircea); Gh. Mazilu (Victor); Geo Dimitriu (Pavel); Marin Constantin (Sava); Valentin Zaharescu (Mircea).